

Ανάλυση στα γεγονότα

Η Δημοκρατία της κάμερας και του κλομπ

Του ΤΑΚΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οι ιστορικές κινητοποιήσεις φοιτητών και πανεπιστημιακών για τη ματαίωση της εμπορευματοποίησης της παιδείας και της συνακόλουθης υπονόμευσης του ακαδημαϊκού ασύλου, που επιβάλλει ο νόμος-πλαίσιο, συνεχίστηκαν και αυτή την εβδομάδα, παρά τη συστηματική επίθεση των ελίτ (πολιτική-οικονομική, δικαστική, ΜΜΕ). Και θα μείνουν ιστορικές οι κινητοποιήσεις αυτές, διότι αποτελεί μέγιστο επίτευγμα η βαθμιαία απεξάρτηση του φοιτητικού και γενικότερα του λαϊκού κινήματος από τα κόμματα εξουσίας, τα οποία προσπάθησαν συστηματικά όλο αυτό το διάστημα, επιστρατεύοντας και τη ρεφορμιστική Αριστερά στην πορεία (ΑΡ.ΣΗ. κ.λπ.), να υπονομεύσουν και να καταπνίξουν τις κινητοποιήσεις αυτές και ιδιαίτερα την αποκορύφωσή τους στις φοιτητικές καταλήψεις. Η επίθεση των ελίτ είναι δυαδική, όπως διεξάγεται μέσα από τους μηχανισμούς φυσικής και ιδεολογικής καταστολής, στα χέρια τους σήμερα, που στη χώρα μας συνοψίζονται επιγραμματικά από τα ΜΑΤ και ΜΜΕ.

Η φυσική καταστολή κλιμακώνεται συνεχώς εδώ και εβδομάδες. Η μαζική βία στις 8/3 δεν προήλθε βέβαια από τους διαδηλωτές, οι οποίοι στη συντριπτική πλειονότητά τους διαδήλωναν ειρηνικά, πέρα από κρούσματα μικρο-βίας κάποιων θερμόαιμων ανάμεσά τους, οι οποίοι προστάτευαν την ταυτότητά τους με κράνη κ.λπ. -οι γνωστοί «κουκουλοφόροι» που έχουν αναδειχτεί από τα ΜΜΕ (αλλά και τα κόμματα της παραδοσιακής Αριστεράς) ως κάποιο είδος πολιτικών γκάνγκστερ! Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι η επιθετική βία δεν έχει λόγο ύπαρξης σε ένα πολίτευμα που έστω στοιχειωδώς τηρεί κάποια δημοκρατικά προσχήματα, οπωσδήποτε, τα περιστατικά αυτά μικρο-βίας δεν δικαιολογούσαν τη μαζική κρατική βία που εξαπολύθηκε με αφορμή τους. Όπως άλλωστε ομολόγησαν επικεφαλής των αστυνομικών δυνάμεων, υπήρχε συγκεκριμένη διαταγή άνωθεν «να διαλυθεί η πορεία».¹

Ακολούθησε ένα όργιο βιαιοπραγιών από πάνοπλους αστυνομικούς, οι οποίοι έφεραν όλα τα χαρακτηριστικά των «κουκουλοφόρων» (κράνη κ.λπ.) που οδήγησε -όπως δήλωσε το Σωματείο Εργαζομένων Ερυθρού Σταυρού, μέλη του οποίου έγιναν μάρτυρες στη διάρκεια της εφημερίας του νοσοκομείου τους- σε «τριάντα και πλέον τραυματίες (που) προσήλθαν με τραύματα στον αυχένα και στο κεφάλι στα επείγοντα (ενώ) το είδος των χτυπημάτων και η σοβαρότητα των κακώσεων, που υπέστησαν, αποδεικνύει ότι πρόκειται για μεθοδευμένη δολοφονική επίθεση»², γεγονός που επιβεβαιώθηκε και από άλλες μαρτυρίες. Οι ξυλοδαρμοί και η κάθε είδους καταπάτηση των στοιχειωδών δημοκρατικών προσχημάτων συνεχίστηκε και μετά τη σύλληψή τους, ακόμη και στην αίθουσα του δικαστηρίου, την οποία δεν δίστασαν να βομβαρδίσουν με χημικά. Και φυσικά θα επακολουθήσουν καταδικές που προβλέπονται παραδειγματικές, ιδιαίτερα για έναν οικοδόμο, ο οποίος βέβαια, ως εργάτης, δεν δικαιούται να διαμαρτύρεται για την παραπέρα ταξικοποίηση της εκπαίδευσης των παιδιών του!

Η πολιτική ελίτ, διά στόματος του υπ. Δημ. Τάξεως, δεν δίστασε να μιλήσει για «πολιτική βία», εννοώντας τη βία των διαδηλωτών. Φυσικά, για τις ελίτ και τους κονδυλοφόρους της, αποτελούν εξωτικές έννοιες οι καθιερωμένες θεωρητικές διακρίσεις μεταξύ πολιτικής βίας -στην οποία ανήκει η κρατική βία- που θεμελιώνεται στη συστηματική βία, δηλαδή τη θεσμοποίηση σε μια ετερόνομη κοινωνία της άνισης κατανομής της πολιτικής και οικονομικής δύναμης και πολιτικής αντίβιας, που θεμελιώνεται στην αμφισβήτηση της συστηματικής βίας των ελίτ.³

Την ιδεολογική διάσταση της καταστολής ανέλαβαν κυρίως τα τηλεοπτικά ΜΜΕ, με πρωτοστατούντα τα κρατικά («αν δεν παινέψεις το σπίτι σου»...) που διακρίθηκαν στην παρουσίαση «στημένων» εκπομπών, όπου δεν ετηρούντο ούτε και τα στοιχειώδη προσχήματα μιας (έστω φαινομενικά) αμερόληπτης παρουσίασης των εκατέρωθεν απόψεων.⁴ Η πεμπτούσια της ιδεολογικής επίθεσης των ελίτ εκφράστηκε από τον ίδιο τον πρωθυπουργό, όταν δήλωνε:⁵ «Κάποιοι έχουν την αντίληψη ότι το κράτος τούς ανήκει. Είναι οι μειοψηφίες περιθωριακών που δεν σέβονται τη Δημοκρατία... Το κράτος ανήκει σε όλους τους πολίτες». Είναι σαφές, επομένως, ότι για την πολιτική ελίτ βρισκόμαστε ακόμη στον Χρυσούν Αιώνα του Περικλέους, όπου πράγματι το κράτος ανήκε στους πολίτες, εφόσον δεν είχε καθιερωθεί ο διαχωρισμός κοινωνίας από την Πολιτεία, που θεσμοποίησε η αμερικανική εφεύρεση της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας». Το ίδιο σαφές είναι ότι, για τους ίδιους, δεν υπάρχει ούτε διαχωρισμός της σύγχρονης κοινωνίας από την οικονομία, όπως θεσμοποιήθηκε μετά την καθιέρωση του συστήματος της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς, σχεδόν ταυτόχρονα με την καθιέρωση της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», δύο περίπου αιώνες πριν.⁶

Για τους υποστηρικτές του συστήματος αυτού, επομένως, δεν υπάρχουν πολιτικές και οικονομικές ελίτ που μονοπωλούν την πολιτική και οικονομική εξουσία αντίστοιχα, με τους πολλούς απλώς να έχουν το δικαίωμα να επιλέγουν κάθε τέσσερα χρόνια μεταξύ διαφόρων τμημάτων της πολιτικής ελίτ, τα οποία μάλιστα στη σημερινή νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση παρουσιάζουν βασικά διακοσμητικές, προγραμματικές διαφοροποιήσεις μεταξύ τους.

Ετσι, το εκλεγόμενο τμήμα της πολιτικής ελίτ μπορεί, για παράδειγμα, να κηρύσσει πολέμους, όπου στέλνει προς πιθανή εξόντωση τους πολίτες του, όχι μόνο χωρίς να τους έχει καν ρωτήσει γι' αυτό, αλλά περιφρονώντας προκλητικά και την έκφραση της αντίθετης βούλησης εκατομμυρίων πολιτών στους δρόμους

(Βρετανία 2003) ή, αντίστοιχα, μπορεί ν' αγνοεί ακόμη και τη μαζική αποδοκιμασία των επιλογών της κυβέρνησης για το ίδιο θέμα από μεταγενέστερο εκλογικό αποτέλεσμα (εκλογές Αμερικανικού Κογκρέσου 2006). Παρόμοια, η δική μας ελίτ δεν ρώτησε βέβαια κανέναν εκ των προτέρων ούτε για την εμπορευματοποίηση της παιδείας, ούτε για την ουσιαστική κατάργηση του ασύλου, αλλά παρ' όλα αυτά δεν διστάζει να χαρακτηρίζει «φασιστική» τη λαϊκή αντίδραση στις μονομερείς αποφάσεις της!

Μια άλλη παραλλαγή του ίδιου «επιχειρήματος» των ελίτ είναι ότι οι καταλήψεις υποστηρίζονται από μειοψηφίες φοιτητών και πανεπιστημιακών, δεδομένου ότι οι πλειοψηφίες που έχουν κερδίσει στις αντίστοιχες συνελεύσεις είναι μειοψηφίες στο σύνολο των φοιτητών/πανεπιστημιακών. Και αυτά υποστηρίζονται σοβαρά, όταν οι μεν φοιτητές μπορούν να ψηφίζουν ακόμη και καθημερινά για κάθε συγκεκριμένο σημαντικό θέμα, ενώ οι πολίτες-υπήκοοι έχουν απλώς δικαίωμα κάθε 4 χρόνια να δίνουν μια «εν λευκώ» εντολή στην πολιτική ελίτ, και όταν η ίδια η κυβερνώσα ελίτ (καθώς και γραφικοί επαγγελματίες πολιτικοί της αξιωματικής αντιπολίτευσης, που βρίσκονται στο απυρόβλητο λόγω των σημαντικών υπηρεσιών που προσέφεραν στην υπερεθνική ελίτ στο παρελθόν) εκλέχτηκαν με λιγότερο από το ένα τρίτο του συνόλου των πολιτών!

Η αναπόφευκτη συνέπεια, επομένως, της προκλητικής παραβίασης ακόμη και των στοιχειωδών δημοκρατικών προσχημάτων και της συνακόλουθης οικοδόμησης μιας «δημοκρατίας» ηλεκτρονικής παρακολούθησης και καταστολής, ώστε ν' αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η αυξανόμενη ένταση της κοινωνικής πάλης, που επιβάλλει η καπιταλιστική νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, είναι η ακόμη μεγαλύτερη συνειδητοποίηση και μαζικοποίηση του φοιτητικού και του γενικότερου λαϊκού κινήματος για μια πραγματική δημοκρατία.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

1. «Ε», 9/3/07, 2. στο ίδιο, 3. βλ. Τ. Φωτόπουλος, Ο Πόλεμος κατά της «Τρομοκρατίας» (Γόρδιος, 2003), κεφ. 1, 4. βλ. π.χ. NET, εκπομπή Προσκήνιο, 12/3/06, 5. βλ. δηλώσεις Καραμανλή 10/3/07. 6. βλ. Τ. Φωτόπουλος, Η Πολυδιάστατη Κρίση και η Περιεκτική Δημοκρατία (Γόρδιος, 2005), κεφ. 1